

19 JUL 2007

நூலகம்

போது

- கீழ் தங்கள் கீழ் -

வடமோழ நாட்டுக்கூத்து அண்ணாவியார்
வாகரை - த. இளையதம்பி அவர்கள்

எண்ணிய முடிதல் வேண்டும்
நல்லவே எண்ணல் வேண்டும்
திண்ணிய நெஞ்சம் வேண்டும்
தெளிந்த நல்லறிவு வேண்டும்.

- மகாகவி பாரதியார் -

விலை 10/=

ஆண்டுச் சந்தா
100/=

வெளியீடு:
PROFESSIONAL PSYCHOLOGICAL COUNSELLING CENTRE
BATTICALOA.

பேர்து

பேர்து

போது - 8 இதழ் - 53

பங்குனி - சித்திரை 2007
தோற்றம் * 5-5-1998

நிர்வாக ஆசிரியர்
(Managing Editor)

சுவாமிஜி

போல் சற்குணநாயகம். யே. ச.

ஆசிரியர்

(Editor)

வாகரைவாணன்

நிர்வாகம்:

(Management)

சி.எம். ஒக்கல்

பணிமனை:

உளநல உதவி நிலையம்.

15, வெயர் வீதி,

மட்டக்களப்பு.

தொலைபேசி:

060 - 2651412

065 - 2222842

E-mail: ppccpal@sltnet.lk

மனிதனின் நிம்மதியை, அமைதியை நிர்மூலமாக்கிவிடும் சாதனங்களில் ஒன்றாக மதத்தை அல்லது சமயத்தை இன்றும் சிலர் பயன்படுத்துவதைப் பார்க்கின்றோம். இந்தச் சிலர் பெருமளவில் அடிப்படைவாதிகளாக, அரசியல்வாதிகளாக இருக்கின்றமை அவர்களின் நோக்கத்தைப் புலப்படுத்தி நிற்கும்.

மனிதனை அவன் வாழும் சமூகத்தை மாண்புற வாழ வைத்திட உருவாக்கப்பட்ட மதங்கள் அவன் வாழ்க்கையை அவலத்திற்குள்ளாக்கும் கைங்கரியத்தை ஆற்றும் சக்தியாக மாற்றப்பட்டுள்ளமையை உண்மையான சமயிகள் அங்கீகரிக்கப் போவதில்லை. ஏனெனில் மதம் மனிதநேயத்தோடு பின்னிப் பிணைந்ததொன்று. அதாவது - மனிதநேயம் அற்றது மதமே அல்ல. இதுதான் யதார்த்தம்.

சமயத்தை முதன்மைப்படுத்தி தமது சமூகத்தை மட்டும் சகல துறைகளிலும் வளர்த்து விடுவதில் பெரும் அக்கறை காட்டுவோர் பிறமதங்களைப் பேய்களாக, புதங்களாகக் காணுதல் ஆச்சரியத்திற்குரியதல்ல. காரணம். அவர்களின் ஒரே இலக்கு உலகம் முழுவதும் தமது கொடிபறக்க வேண்டும் என்பதுதான். இதற்காக அவர்கள் எதையும் செய்யத் தயாராய் இருக்கின்றார்கள்.

ஆசிரியர் பக்கம்

சமய அடிப்படைவாதம் சபிக்கப்பட வேண்டியதொன்று. இது இருக்கும் வரை யாருக்குமே ஈடேற்றம் கிடைக்கப் போவதில்லை. பயங்கரவாதத்திற்கும் பிறசமயக் காப்புணர்விற்கும் பாதை வகுக்கும் இந்த அடிப்படைவாதம் ஒரு தொற்றுநோய் போல் சில நாடுகளில் (இலங்கை உட்பட) வேகமாகப் பரவி வருகின்றது.

தனிமனித சிந்தனைக்குத் தடை போடும் இந்த அடிப்படைவாதம், மனித உயிருக்கே விலை குறிக்கும் கொடுமை இன்றைய அறிவியல் யுகத்தை அதிர்ச்சிக் குள்ளாக்கியுள்ளது. ஒரு மனிதனின் அடிப்படைச் சுதந்திரத்தை, தனித்துவத்தை எந்த ஒரு மதமும் உதறித் தள்ளாமலான அதனை மதம் என்று சொல்வதே பெரிய கேலிக்கூத்து.

சமயம் என்பது சில தத்துவங்கள் - நம்பிக்கைகள் சடங்குகள் என்பவற்றின் கூட்டாகும். இவற்

றைக்கூட ஏற்படுத்திக் கொண்டவன் மனிதன்தான். ஆயினும் அதே மனிதன் தன்னைப் போன்ற இன்னுமொரு மனிதனைத் தான் உருவாக்கிய சமயத்தின் பேரால் அழிக்க நினைப்பது என்ன நியாயம்?

மதத்தின் பேரால் நடாத்தப்படும் இந்தக் கொடுமை; அது மனித குலத்தின் வளர்ச்சிக்குப் போடும் தடை; மாபெரும் சிந்தனையாளன் கால்மாக்கை வெறுக்கச் செய்ததில் என்ன வியப்பு இருக்கிறது?

காவி உடைக்குள் புகுந்து கொண்ட சிலர் கத்தியைத் தீட்டு என்று போதிப்பதைக் காணும் போது கால்மாக்கல், இங்கர்சால், நீச்சே, மகாவீரர், பெரியார் முதலான சிந்தனையாளர்களே நமது நினைவிற்கு வருகின்றார்கள்.

அன்புடன்

வாகரைவாணன்

சிந்தனைய சிலங்கரிப்பவர்

இம்முறை 'போது' அட்டையை அலங்கரிப்பவர் வாகரை. த. இளைய தம்பி அண்ணாவியார் அவர்கள். தமது தந்தையாரைப் போல வடமோடி நாட்டுக் கூத்தில் பாண்டித்தியம் மிக்க இவர் "நச்சுப் பொய்கை" 'துரோணர் சபதம்' ஆகிய நாட்டுக் கூத்துக்களைப்பழக்கி அரங்கேற்றியவர். அண்ணாவியார் பல்லாண்டு வாழ 'போது' பணிவுடன் வாழ்த்துகின்றது.

ஊனம் வந்த போதும்
உறுதி மட்டும் இருந்தால்
வானம் கூட உனக்கு
வழி விலகி நிற்கும் !

இமயமலையின் சிகரம்
இரண்டு கைக்குள் அடங்கும்
அமைந்த தடைகளெல்லாம்
ஆன படிகளாகும்

கடலின் மீதும் உனது
கால்கள் நடந்து செல்லும்
அடர்ந்த காட்டின் சிங்கம்
அஞ்சி ஒதுங்கிச் செல்லும்

புயலும் கைக்குள் சின்னப்
பூவைப் போல ஆகும்
துயரம், கவலை யெல்லாம்
தூள் தூளாய்ப் போகும்

மனதில் உறுதி இருந்தால்
மற்றதெல்லாம் எதற்கு
கனவும் உண்மையாகும்
கடவுள் வசமாய் ஆவார்

உறுதி இருந்தால்

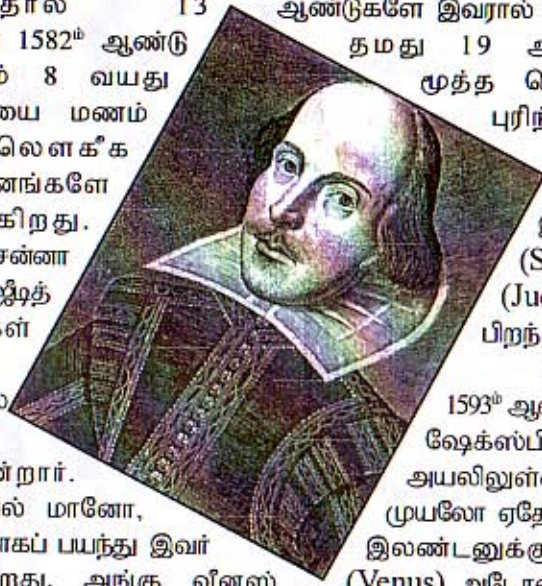

ஆங்கிலப் பெரும் புலவர் வில்லியம்

சேக்ஸ்பியர்

சிறப்பு வாய்ந்த ஆங்கிலப் புலவர்களில் முதன்மையாகப் போற்றக் கூடிய பெருமையுடையவர் வில்லியம் ஷேக்ஸ்பியர் அவர்கள். இவர் வாவிக்கஷய (Warwickshire) என்ற மாகாணத்தில் ஏவோன் நதிக்கரையிலுள்ள ஸ்ரஹ்போட் (Stratford-on-Avon) என்ற கிராமத்தில் 1564ம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் 23ம் திகதி பிறந்தார். இவரது தந்தையார் ஜோன் ஷேக்ஸ்பியர் தோல் பதனிடும் சிறு தொழிலாளியாக இருந்தார். வில்லியத்திற்கு இரண்டு சகோதரிகளும் மூன்று சகோதரர்களும் இருந்தனர். தாயாரிடம் ஒரு சிறு காணித்துண்டு இருந்தது. அவர்களுடைய குடும்பம் நொடித்துப் போகாமல் இருக்கக்கூடியதாக அவர்களுடைய குடும்பத் தேவைகளுக்கு உதவியாக அக்காணித்துண்டு விளங்கியது.

இவர் ஸ்ரஹ் போட்டிலுள்ள கனிஷ்ட பாடசாலையில் ஆரம்பக் கல்வியைப் பெற்றார். தந்தையார் கடன் காரணமாகச் சிறைக்குச் சென்ற காரணத்தால் 13 ஆண்டுகளே இவரால் கல்வி கற்க முடிந்தது. இவர் 1582ம் ஆண்டு தமது 19 ஆவது வயதில் தன்னிலும் 8 வயது மூத்த பெண்ணான ஆன்கத்தாவேயை மணம் செய்து கொண்டார். இவர்களுடைய லெளகீகத் திருப்தியினங்களே கூறப்படுகிறது. களுக்கு சசன்னா (Hanner) ஜீடித் குழந்தைகள்

செல்ல

குச் சென்றார்.

தோட்டத்தில் மானோ, குற்றத்திற்காகப் பயந்து இவர் கூறப்படுகிறது. அங்கு வீனஸ் (Venus) அடோனியாஸ் (Adonais) மேல் புனைந்த பாடல்களை பதிப்பித்தார்.

1594ம் ஆண்டு சேம்பெலின் பிரபுவின் (Chamberlain) கொம்பனியில் சிறு சிறு பாத்திரம் ஏற்று நடித்தார். அத்தோடு பழைய சில

நாடகங்களைத் திருத்தி, புதுப்பித்து மேடையேற்றுவதற்காக உதவி செய்தார். இப்பணியானது அவருடைய நாடக உணர்வையும் அறிவையும் விரிவாக்கியது.

அரிஸ்ரோற்றல் என்ற தத்துவஞானி நாடக இயலில் 3 முக்கிய சட்டங்களை நிர்ணயித்திருந்தார். இவரும் அதையே அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டு அதனை 5 வகையாகப் பாகுபடுத்தினார். அரிஸ்ரோற்றலின் சட்டங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அதில் பல திருத்தங்களைக் கொண்டு வந்தார். புராதன காலத்தில் கடும் மாரிகாலத் தைச் சந்தோஷமாகக் கழிக்கவும், மதப் பிரசாரத்தைக் கையோடு பரப்புவதற்கும் கிறிஸ்தவப் பாதிர்கள் விவிலியத்திலிருந்து சில பகுதிகளை நாடகமாக மக்களுக்கு நடித்துக் காண்பித்திருக்கிறார்கள். இவைகளை மதச்சார்பு நாடகங்களென்றும், தேவ அதிசய நாடகங்கள் என்றும் அழைத்தார்கள். இதிலிருந்து தான் பின் ஒழுக்க நாடகங்கள் உருவாகின.

ஆதிகால கிரேக்க நாடகங்களில் டியோனிஸஸ் (Dionysus) என்ற கடவுளைத் துதிபாடிக் கிராமத்தவர்களோடு இணைந்து நாடகங்களை அமைத்தார்கள். அதற்கு மேடை இருக்காது. உடைகளும் கதாபாத்திரங்களுக்கு ஏற்றதாக இருக்காது. பொது இடத்தில் பார்க்க வரும் மக்களையும் உதவியாளர்களையும் இணைத்து நாடகத்தை நடித்து வந்தனர். பின்னர் தெருக்கூத்து

போன்ற நாடக அம்சங்களின் சிறப்புகளை விவரித்து நடித்தனர். இவை ஒன்றில் இன்பியல் நாடகங்களாக (Comedies) இருக்கும். அல்லது துன்பியல் நாடகங்களாக (Tragedies) இருக்கும்.

ஷேக்ஸ்பியர் இவைகளை ஒரே நாடகத்தில் மாறி மாறி வரக் கூடியதாகப் புகுத்தினார். படிப்படியாக இதுவே நாடகத்தின் முறையாக அமைந்து விட்டது. முதலாம் எலிஸபெத் மகாராணி இங்கிலாந்தின் இராணியாக இருந்த காலமது. மேன் மக்களின் ஊக்கத்தால் நாடகத்துறைக்கு ஒரு விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டதுடன் நடிக்காளையும் மனிதர்களாக மதிக்கவும் தொடங்கினார்.

நாடகச் செல்ல ஷேக்ஸ்பியர் முடிய நிரந்தரமான மண்டபத்தை அமைத்தார். அரங்கின் முக்காற்பகுதி பார்வையாளர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும். உயர்த்தப்பட்ட மேடை அந்த சந்திரவட்ட அமைப்புக்குள் அமைந்திருக்கும். மேடைக்கு நேர் கீழே வாத்தியக் கோஷ்டியினர் இருப்பார்கள் மேடையின் முற்பகுதி (Gallery) பிரமுகர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும். இந்த குளோப் (Globe) அரங்கில் இவர் 1611ம் ஆண்டு வரை இருந்தார். 37 நாடகங்களை உருவாக்கினார். அத்தோடு அவர் செய்யுட்களையும் எழுதினார். இப்படிச் செய்யும் காலத்தில் வாழ்க்கையில் முன்னேற்றம் அடைந்து (Globe) தியேட்டரில் பங்காளரானார். இதன் மூலம் கிடைத்த பணத்தில் ஸ்ரஹ் போட்டில் புதிய இடம் (New Place)

எனும் பெயருடைய சொத்தையும் வாங்கினார்.

1611ம் ஆண்டு பிற்பகுதியில் இலண்டனில் இருந்து தனது மனைவியையும், திருமணமான மகளையும் அழைத்துக் கொண்டு ஸ்டீட் போட்டிற்குத் திரும்பிச் சென்றார். இவர் தனது சொந்த அனுபவங்களையும் உலகின் நடப்புகளையும் நாடகங்களாக எழுதி மேடையேற்றினார். இரண்டாம், மூன்றாம் ரிச்சார்ட் (Richard) என்ற சரித்திர நாடகங்களை எழுதியுள்ளார். 'ரோமியோ ஜூலியஸ்', ஜூலிய சீசர் போன்ற நாடகங்கள் பிற நாடுகளிலும் நடிக்கப்படும் புகழ் பெற்றவை. இவை சோகரசம் பொருந்தியவை. பழைய நாடகங்களைப் புதுப்பித்து மக்களுக்கு அர்ப்பணிக்கும் போது பல உத்திகளையும் புகுத்தியுள்ளார். மிட் சம்மர், நைட் ட்ரீம் (Mid summer night's dream) நான்காம் ஹென்றி (Henry IV) முதலாம் இரண்டாம் பாகங்கள், "பன்னிரண்டாம் இரவு, வெனிஸ் நாட்டு வர்த்தகர்" போன்ற நாடகங்கள் காதல் ரசம் பொருந்தியவை.

1601ம் ஆண்டிலிருந்து 1608ம் ஆண்டு வரையான காலப்பகுதியில் நான்கு பெரிய சோக நாடகங்களை எழுதி நாடகமாகக் கியுள்ளார். 'கிங் லியர்' (King Iear), 'ஒதெல்லோ' (Othello), ஹம்லெட் (Hamlet), மக்பெத் (Macbeth) இவை நான்கும் வாழ்க்கையின் தீவிரபகுதிகளையும் தவிர்க்க முடியாத அழிவுகளையும்

கொள்கை ரீதியில் பலவீனங்களையும் காட்டுகின்றன.

நாடகத் தலைப்பு முக்கிய ஆண் கதாப்பாத்திரத்தின் பெயரைக் கொண்டிருக்கும். எல்லா நாடகங்களிலும் கதாநாயகன் நாடக முடிவில் இறந்து விடுவதாக காட்டப்படுகிறது. இதிலிருந்து ஷேக்ஸ்பியரின் அக்கால மனப்பாண்மை வெளிப்படுகிறது.

இவர் எழுதியுள்ள 37 நாடகங்களும் பல மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. 1609^{ம்} ஆண்டிலிருந்து 1613 ஆண்டுகளில் எழுதப்பட்ட நாடகங்களில் இன்பியலும், தன்பியலும் கலந்து விளங்கின.

வசன நடையில் பெரிய மாற்றம் இல்லாவிடினும் மக்களை ஈர்க்கக் கூடிய சாகஸ வசனங்கள் இருந்தன. வினர்ஸ் ரேல் (Winter's tale) சைம்பலின் (Cymbline) இரண்டும் சந்தோஷமான முடிவையே கொண்டிருந்தன. அவருடைய கிராமப்புற ஸ்ரப்போட் ஊரில் இறுதி நாடகங்களை காட்டும் போது சந்தோஷமுடையவராய் விளங்கினார். நாடகங்களிலும் அவை பிரதிபலித்தன. இக்காலத்தில் செய்யுள் அமைப்பிலும் காலத்திற்கேற்றவாறு லயம் நிறைந்த அடிகள் காணப்பட்டன. எல்லாப் பாடல்களிலும் இவர் திறமைமிகு நல்ல ஆங்கிலச் சொற்களைப் பிரயோகித்துள்ளார். அதனை விளங்கிக் கொள்ள மக்கள் பெரிதும் இடப்பட்டனர். அதனால் சால்ஸ் லாம்ப (Chales lamb) என்பவர் சாதாரண

மக்களும் விளங்கிக் கொள்ளக் கூடிய இலகுவான ஆங்கிலச் சொற்களைப் பிரயோகித்து கதைகளாக மாற்றி எழுதியுள்ளனர். ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகங்களை சம்பந்த முதலியார், சுவாமி விபுலானந்தர் முதலானோர் தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளனர்.

"உலகமே நாடகமேடை. நாமெல்லாம் அதில் நடிக்கும் நடிவர்" என்று கூறியவர் ஷேக்ஸ்பியர் சொந்த ஊரான ஸ்ரப்போட்டில் அமைதியான சூழலில் ஆனந்தமாக வாழ்ந்தார். உலகப் புகழ் பெற்ற ஷேக்ஸ்பியர் 1616ம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் 23ம் திகதி தனது 52^{ம்} பிறந்த நாளன்று உலக வாழ்வை நீத்தார். தன்னுடைய மானிட சீவிய இறுதிப் பகுதியில்

ஒரு பொருள் நிறைந்த வாழ்வை நடத்தியவராகவும் ஊர் விவகாரங்களில் பங்கு பற்றியவராகவும் வாழ்ந்தார். அவருடைய ஊரே இப்போது நாடகத்துறையின் புனித ஸ்தலமாக மதிக்கப்பட்டு உலகின் எல்லாப் பாகத்திலிருந்தும் ஆண்டுதோறும் கல்விமான்களும் ஏனையவர்களும் தரிசிக்கும் அளவிற்கு புகழ் வாய்ந்து இருக்கிறது.

ஆங்கிலேயர்களுடைய சரித்திரத்தில் அழியாப் புகழ் பெற்றிருக்கிறார். ஷேக்ஸ்பியர் உலக வாழ்வை நீத்தாலும் அவர் புகழ் உலகம் உள்ளளவும் நிலைத்திருக்கும்.

- மரகதா சிவலிங்கம் -

வரலாற்றின் ஒரு வர்

விஜய மஹிஷி கதைவழி ரிஷப் படைவல் காளப்பரும் விடய மானது வடமேற்கு தீர்தயாவில் திருந்து தீர்தோ - தீரீய தீரீய கூட்டத்தீரீய தீரீயகைக்கு வந்து குடியேறிய சம்பவமாகும். தீவ்வா ருஷ குடியேற்றத்திற்குப் பாலுப் பாக விருந்த தீரீயக் கூட்டத்

தீரீய தீரீயவனுக்கும் கொடுக்கப்பட்ட பல பையர்களை 'விஜயக்' அஹிஷி பையரும் ஒஹிஷிக்கும். 'விஜயக்' அஹிஷி 'வெற்றுவாகை கருபவக்' அஹிஷி பாலுஷிக்கும்.

(செ. கிருஷ்ணராசா, M.A., இலங்கை வரலாறு பாகம் - I)

அத்தியோபரத்திலே

கொற்றத்தில்
துரியோதனன் குடும்பம்
முற்றும் அதன் கையில்
மூச்சிழந்தது தேசம்

பாம்புக் கொடியோன்
படமெடுக்கின்றான்
வீம்பு அவன் முகத்தில்
வெறி கண்களில்....

பாண்டவர் தான்
அவனது
ஒரே ஒரு பகை
கூழ்ச்சி மூலம்
ஆட்சியைக் கவர்ந்து
பிறந்த மண்ணிலிருந்தே
அவர்களுக்குப்
பிரியா விடை தந்தவன்....
இப்போது
பாஞ்சாலியின் பக்கம்
அவன்
பார்வை திரும்புகின்றது.

துச்சாதனன் அவன் தம்பி
துட்டன்
துவேஷக்காரன்
அதர்மத்தில்
அண்ணலையே வென்றவன்
மன்றத்திற்கு
மாதரசியை இழுத்து வந்து
மணியாடை களைகின்றான்

அரவக் கொடியோனுக்கு
ஆனந்தம், பரம ஆனந்தம்
கர்ணன்
கைதட்டிச் சிரிக்கின்றான்
பெரியவர் பீஷ்மர்
துரோணர்
பேசா மடந்தையாகின்றனர்
அதிகாரம் அவர்களை
அடிபணிய வைக்கின்றது.

அநியாயம்
அரங்கேறும் வேளை
உதவிக்குக் கண்ணை
ஒலிட்டழைக்கின்றான்
உத்தமி! அவன்
ஒடி வருகின்றான்
நீதியின்
நித்திய வாடிவமாக!
மன்னவன் துரியனின்
மண்டை கவிழுகின்றது
பின்னவன் துச்சன்
பேய்
பிடித்தவனாகின்றான்

வீமனும் விஜயனும்
வீரசபதம் செய்கின்றனர்
'காண்டேயம் ஒலிக்கும்
காலம் வரும்'
அம்சுகனன்
ஆர்த் தெழுகின்றான்.

துரியோதனன்
தொடையைப் பின்பேன்
துச்சாதனையும் மாய்ப்பேன்
வாயு புத்திரன் பிரகடனம்
வானை உடைக்கின்றது.

பாஞ்சாலி
சும்மா இருப்பாளா?
பாவி துச்சாதனனின்
பச்சை இரத்தத்தைக்
சுந்தலில் பூசித்தான்
கொண்டை
முடிப்பேன் என்கிறான்
குரல் அதிர்கின்றது.

வானம் சபதம் கேட்டு
வாழ்த்துகின்றது
வருங்காலம் நினதே
என்னும்
வரம் தருகின்றது
கர்வம் பிடித்த
கௌரவர் குடும்பம்
கதை முடிகின்றது
கடவுள் சுவ
கை கொடுக்கவில்லை.

எங்கும் மகிழ்ச்சி
எங்கும் இன்பம்
வயங்குகின்றது
பூமி பூரிக்கின்றது!

வியமசர்

புதுக்கவிதை

உடந்த இவ்வின் ஞாடர்ச்ச...

'வானம்பாடி'க் கவிஞர்கள்
ளின் கவிதைகளைப் புதுக்கவிதை
கள் என்று சொல்லுவதை விட
வசன கவிதைகள் என்று சொல்லு
வதே பொருத்தமாக இருக்கும்.
இவர்களுடைய புதுக் கவிதைகளில்
புதுக் கவிதைக்குரிய புதிய உத்திக
ளும் செறிவான வடிவமும் மிகக்
குறைவாகவே இருந்தன. வசன
கவிதையின் நீண்ட நீர்த்துப்
போன, வசனத்தன்மை மிகுந்த
நடையையே பெரும்பாலானோர்
கையாண்டனர். இவர்கள் உள்ள
டக்கத்திற்குத் தந்த அளவுக்கு வடி
வத்துக்கு முக்கியத்துவம் தரத்
தவறி விட்டனர். இதனால் இவர்க
ளுடைய பாதிப்பால் கவிதை எழுத
வந்தவர்களால் புதுக்கவிதை இயக்
கம் மெல்ல மெல்லத் தன் வலிமை
யையும் பிரகாசத்தையும் இழக்கத்
தொடங்கி விட்டது.

மரபுக் கவிதைகளை வெறும்
விழாக்கால அலங்காரங்களாக
மதித்து வந்த பிரபல வணிக இதழ்
கள் புதுக்கவிதைக்கு ஏற்பட்டு
வரும் செல்வாக்கைப் புரிந்து
கொண்டு அதற்கு இடமளிக்கத்
தொடங்கின. இதனால் புதுக்
கவிதையும் ஒரு வணிகப் பண்டமா
னது. கவிதை பற்றிய அடிப்படை
அறிவும் படைப்பாற்றலும் இல்லா
தவர்கள் கூட இந்தப் பண்டத்தை
ஏராளமாக உற்பத்தி செய்து

புதுக்கவிதையைக் கொச்சைப்
படுத்தி மலிவாக்கி விட்டனர்.

முடிவுரை

புதுக்கவிதை எதிர்ப்புக்கு முதல்
காரணமாக இருந்தது அதன்
வடிவமே. மரபு யாப்பில் பற்றும்
பக்தியும் கொண்டவர்கள் வசனத்
தில் எழுதுவது கவிதையாகுமா
என்று கேட்டார்கள். வெளிப்
பாட்டு முறையை வைத்தே ஒன்று
கவிதையா இல்லையா என்று
தீர்மானிக்கப்படும் என்பதை
இவர்கள் புரிந்து கொள்ளத்
தவறினர். முற்காலத்திலும் கூட
'உரைப்பாட்டு' என்றும் 'உரையி
டையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்'
என்றும் மரபு யாப்பிலிருந்து வேறு
பட்ட வடிவங்கள் வழக்கில் இருந்
ததை இவர்கள் காணத் தவறினர்.

முற்காலம் செவிப் புலனா
கப் கேட்கப்படும் வகையில்
கவிதைகள் அரங்கேற்றப்படும்
காலமாக இருந்ததால் முன்னோர்கள்
'ஓசை'க்கு முக்கியத்துவம் தந்தனர்.
அந்த ஓசையை நுட்பமாக ஆராய்
ந்து அதை நான்காகப் பிரித்து
அவற்றின் அடிப்படையில் நான்கு
வகையான பாவும் அவற்றின்
கிளைகளாகப் பாவினங்களும்
கண்டார்கள். குறிப்பிட்ட கருத்
தைக் குறிப்பிட்ட பாவினால்

எழுதினால் கருத்துக்கேற்ற பாவமும் குரலும் அழுத்தமும் அங்கக் கட்டும் கிடைக்கும் என்பதையும் நுட்பமாக உணர்ந்திருந்தனர். இந்த நுட்பத்தை உணர முடியாத பலர் எந்தக் கருத்தையும் எந்தப் பாவிலும் பாடுகின்ற தவறான முறையை நெடுங்காலமாகப் பின்பற்றி மரபு யாப்பின் நோக்கத்தைக் கெடுத்துச் சலிப்பை ஏற்படுத்தி விட்டனர். இதனால் மரபு யாப்பின் சந்த ஓசைகள் கருத்துகளின் நாட்டியத்திற்குத் தாளமாகவும் பின்னணி இசையாகவும் இருப்பதை விட்டு விட்டு இலட்சியத்தை அடைய முயலும் வார்த்தைகளின் தவத்தைக் குலைக்கும் மேனகைச் சலங்கைகளாகி விட்டன.

சில நேரங்களில் கருத்துக்குத் தொடர்பில்லாத இந்தச் செயற்கையான யாப்புச் சந்தம் படிப்பவர் மனத்தையும் கூற வந்த கருத்தைக் கவனிக்க முடியாத வகையில் வேறுபக்கம் திசை திருப்பி விட்டன.

யாப் பிலக் கணத் தின் கட்டுப்பாட்டிற்கேற்பப் பாக்களில் ஓசையை இட்டு நிரப்பத் தேவைக்கு அதிகமான வேண்டாத சொற்களைப் புகுத்த வேண்டிய நிர்ப்பந்தமும், அதனால் கவிதை நீர்த்துப் போகிற நிலையும், கருத்தை விட்டு விட்டுச் சொற்கள் இழுத்த வழிக்கு அவற்றின் மரபு யாப்பில் தவிர்ப்ப தென்பது கடினம்தான். மரபு யாப்பில் பெருங் கவிஞர்களாகக் கருதப்படுகின்றவர்களும் கூட இத்தகைய விபத்துக்கு ஆளாகியுள்

ளனர்.

சொல்லுக்கு ஒலி வடிவம், வரிவடிவம் என்ற இரண்டு வடிவம் உண்டு. இதனால் காதை முதன்மைப்படுத்துவதா, கண்ணை முதன்மைப்படுத்துவதா என்ற பிரச்சினை கவிதைக்கு அவ்வப்போது தோன்றுவது உண்டு. இதனாலேயே கவிதை சில நேரம் ஓவியத்தை நோக்கியும் நடக்கிறது. அச்சக் காலம் தோன்றும் வரை கவிதை காதையே முதன்மைப்படுத்த வேண்டியிருந்தால் இசையைச் சார்ந்திருப்பது அதற்கு அவசியமாயிற்று. இப்போது கவிதை கேட்கிற காலம் போய்ப் படிக்கிற காலம் வந்து விட்டது. மேலும் செவி வழியாக வருவதை விடக் கண்வழியாக வருவதையே மனம் அழியாமல் பதித்துப் பாதுகாக்கிறது என்ற உண்மை புதிய உளவியல் ஆய்வுகளால் நிறுவப்பட்டு விட்டது. எனவே கண் வழியே நுழைவதில் பயன் அதிகம் என்று கண் வழியே நுழைவதில் பயன் அதிகம் என்று கருதிய புதுக் கவிதை, சப்தங்களை விட வடிவத்தையும் படிமங்களையும் அதிகமாக நம்புவதில் அர்த்தமுண்டு.

மேலை நாட்டில் 1912ல் தோன்றிய படிமவிய (Imagism) இயக்கமும் 1920ல் தோன்றிய 'தூலக் கவிதை' (Concrete Poetry) இயக்கமும் செல்வாக்கு அடைந்ததற்கு இத்தகைய கருத்துக்களே காரணமாக இருந்தன. நுண்மை (Abstract) மனதில் பதியாது:

பருமையே (Concrete) பதியும். எனவே கவிதை கட்டில் படிமங்களையே கையாள வேண்டும். என்று படிமவிய இயக்கம் வற்புறுத்தியது. 'தூலக் கவிதை' இயக்கமோ கவிதையின் கட்டில் தன்மையை வேறொரு வகையிலே கையாண்டது. ஓசையால் வெளியிட முடியாத பாவங்களும் உண்டு. இத்தகைய பாவங்களை கவிதையின் உடலே அபிநயித்துக் காட்ட வேண்டும் என்று அந்த இயக்கம் கூறியது. இதன் விளைவாகக் கவிதையின் அச்ச வடிவில் பெரும் புரட்சி ஏற்பட்டது.

சத்தம் (Rhythm) என்பது யாப்பு ஓசை ஒழுங்கால் மட்டுமல்ல, கருத்து ஒழுங்காலும் ஏற்படும் என்ற உண்மை புதுக்கவிதையாளரால் நிலைநாட்டப்பட்டது. புதுக்கவிதை சந்தத்தை அடியோடு கைவிட்டு விடவில்லை. கடினார நடை போன்ற இயந்திரகதியான, கருத்தோட்டத்திற்கு உதவாமல் இடையூறு செய்கிற, சலிப்பை ஏற்படுத்துகிற செயற்கைச் சந்தங்களையே அது நிராகரித்தது. இயல்பான பேச்சுச் சந்தத்தையும் அழுத்தம் ஏற்படுத்தும் சொல், அடி அமைப்புச் சந்தத்தையும் அது ஆதரித்தது. 'புதுக்கவிதை வசனத்தில் எழுதப்படுகிறது' என்று கூறுகிறவர்கள் இதைக் கவனிக்கத் தவறி விடுகிறார்கள். வெறும் வசனத்தில் சந்தம் இருக்க முடியாதா என்று கேட்கலாம்: இருக்கும். ஆனால் அது

குடும்பப் பெண்ணின் பாதமெட்டியைப் போன்றது. ஒரு நாட்டியக்காரியின் சலங்கையோடு அதைச் சமப்படுத்த முடியாது.

வெறும் வசனம் கவிதையாகி விடாது. வசனத்தின் வேலை விளக்குவது: கவிதையின் வேலை உணர்த்துவது. வசனம் தர்க்க ரீதியில் அமைந்த வாக்கிய அமைப்பை உடையது. கவிதையின் வாக்கிய அமைப்பு தர்க்க வழியைப் பின்பற்றாமல் உணர்வு வழியைப் பின்பற்றுவது. பழைய மரபு யாப்பைக் கைவிடும் புதுக் கவிதை அதை விடச் சிறந்த ஒன்றை - புதியசக்தி வாய்ந்த யாப்பை - உண்டாக்க வேண்டும். புதுக்கவிதையின் நோக்கம் யாப்பின் சிரமங்களைத் தவிர்ப்பதல்ல. மரபுக்கவிதை தொடாத உயரங்களைப் புதுக்கவிதை தொட வேண்டும். பழைய வடிவங்கள் தராத வெளிப்பாட்டு வசதிகளை அது தர வேண்டும்.

வெறும் வடிவப் புதுமையே புதுக் கவிதையை உருவாக்கி விடாது. புதிய யுகத்தின் சிக்கல்களை, பரிணாம வளர்ச்சியில் விரிந்து கொண்டு போகும் மனித அகப்புற உலகங்களின் ஆழ உயரங்களை அனுபவப் பூர்வமாக உணர்த்துகிற போதுதான் அது உள்ளடக்கத்திலும் புதுக் கவிதையாகும்.

பிராய்ட், யுங் போன்றோரின் தத்துவங்கள் உள் மன உலகை அதிசயமானதாக - ஆழமானதாக

ஆக்கியிருக்கின்றன. மார்க்ஸின் சித்தாந்தம் புறவுலகக் கருத்துக்களில் பெரும் புரட்சியையும் மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. இவை இரண்டுமே இலக்கிய உலகிலும் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருப்பதில் வியப்பொன்றுமில்லை. ஒரு வகையில் கூறுவதானால் இன்றைய புதுக்கவிதை பொருளிலக்கணத்தில் இவை புதிய 'அகம்', 'புறம்' ஆக ஆக்கியிருக்கின்றன.

ஆனால் இந்த 'அகம் புறங்கள்' கட்சி சேர்த்துக் கொண்டு ஒருவர் மீது ஒருவர் புழுதி வாரித் தூற்றிக் கொள்கிற அநாகரிகம் ரசிக்கக் கூடியதாக இல்லை. தன் குழுவைச் சார்ந்தவன் என்பதற்காகத் தகுதியில்லாதவனையும் தலையில் 'தூக்கி வைத்து' ஆடுவதும் தன் குழுவைச் சாராதவன் என்பதற்காக உயர்ந்த கலைஞனையும் காலின் கீழே போட்டு மிதிப்பதும் இங்கே சர்வ சாதாரணமாக நடைபெற்று வருகிறது. இவையெல்லாம் ஆரோக்கியமான இலக்கியவாதிகளின் செயல்களென்று ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. இதன் விளைவு 'தனி மனித உணர்வு', 'தூய கவிதை', 'முற்போக்குக் கவிதை' என்ற சப்தங்களே சாதனைகளை விட அதிகமாக இருக்கின்றன.

படைப்புக்குப் பயன்பட வேண்டிய சக்தி இந்தப் பட்டிமண்டங்களில் விரயமாக்கப்படுவது மகிழ்ச்சிக்குரியதல்ல. புதுக்

கவிதைப் பெயரில் அருவருக்கத்தக்க ஏசல் லாவணிகளை உற்பத்தி செய்து கொண்டிருப்பது பெருமைப்படத் தக்கதல்ல.

"தனி மனித சுதந்திரங்களும் சமுதாயக் கட்டுப்பாடுகளுக்கும் இடையில் ஒரு சுமுகமான சமநிலையை ஏற்படுத்துவதே இன்றைய சமுதாயத்தை எதிர்நோக்கியுள்ள சிக்கல்" என்று சார்லஸ் லிடோர்னின் தம் 'இலக்கியப் பரிணாமம்' என்ற நூலில் குறிப்பிடுகிறார். இன்றைய உலகுக்கும் இந்தச் சமநிலை தேவைப்படுகிறது.

ஒரு புறம் புதுக்கவிதைக்குக் கிடைத்திருக்கிற வரவேற்பும் வாசகர் தொகைப் பெருக்கமும் மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தினாலும் இன்னொரு புறம் புதுக்கவிதை கொச்சைப்படுத்தப்படுகிற சூழ்நிலை வருத்தத்தை உண்டாக்குகிறது.

யாப்பு வேலி அகற்றப்பட்டதால் கண்டவர்களெல்லாம் கவிதைக்குள் புக ஆரம்பித்து விட்டார்கள். இலக்கிய உணர்வோ விஷய ஞானமோ படைப்பாளனுக்குரிய பொறுப்போ எதுவும் இல்லாதவர்கள் கூடச் சிரமம் இல்லாமல் புதுக் கவிதையாளர்கள் ஆகி விடுகிறார்கள். கவிதை என்று அழைப்பதற்கு எந்தவித அருகதையுமற்ற துண்டு துக்கடா வசனங்கள், கலை வடிவமற்ற வெறும் கருத்து நவீனிகள் (Statements) வாக்கியங்களை ஒடித்து முறித்து அடுக்கிய கட்டுரைகள், வெற்றுக்

கோஷங்கள், வார்த்தை வாந்திகள், கக்கூஸ் சுவரின் கிறுக்கல்கள், வாய் வெருவல்கள், வார்ப்படங்கள் இவையெல்லாம் கூடப் 'புதுக் கவிதை' என்ற பெயரில் வெட்கமில்லாமல் பவனி வருகின்றன. இவற்றால் புதுக்கவிதைத் துறைக்கு மிகப் பெரிய ஆபத்துண்டு.

குழுசார்பற்ற, நடுநிலையான, விஷய ஞானமும் ரசனையுமுடைய நல்ல விமர்சகர்கள் இல்லாமல் போனதும் புதுக் கவிதைத் துறையின் ஆரோக்கியமான வளர்ச்சிக்கு இடையூறாக இருக்கிறது. விமர்சனத்துக்கு வந்தவையெல்லாம் தம்மிடம் தீர்ப்பை நாடி வந்திருக்கும் வழக்குகள் என்று நினைக்கும் சட்டம், பிள்ளைகள் கவிதைகளைத் தேர்வுத் தாள்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டு மதிப்பெண்கள் போடும் வாத்தியார்கள், பூந்தோட்டத்திற்குள் போனாலும் முள்ளையே சாப்பிடும் ஒட்டகத்தைப் போல் குறைகளை மட்டுமே பெரிதுபடுத்திக் காட்டுகிற மனநோயாளிகள், எதையும் அநாகரிகமாகத் தாக்கும் சண்டியர்கள், தம்முடைய குறுகிய பார்வைக்கு ஒத்து வராதவையெல்லாம் கவிதையே இல்லை என்று மறுக்கின்ற மாலைக்கண்ணர்கள். தமக்கு வேண்டியவர்கள் என்றால் அவர்களை 'மகாகவிகள்' என்றும் வேண்டாதவர்கள் என்றால் 'தற்குறிகள்' என்னும் பட்டங்களை வாரி வழங்குகின்ற இன்றைய தமிழ்க் கவிதை விமர்சகர்கள். இதில் வேடிக்கை என்ன

வென்றால், இப்படி விமர்சனம் செய்ய வருகிறவர்களில் பலர், விமர்சனம் செய்யப்படுகிறவனை விட ரசனையில், விஷய ஞானத்தில், இலக்கிய உணர்வில் மிகவும் கீழே இருப்பவர்கள்.

புதுக் கவிதைக்கு இப்படிச் சில விரோத சக்திகள் இருந்தாலும் நம்பிக்கை இழந்து போகிற நிலையில்லை. இப்பொழுது வெளிவருகின்ற புதுக்கவிதைகள் பெரும்பாலும் சதி சேர்வதற்கு முன் எழுகின்ற அபசுரங்களாக இருந்தாலும் இடையிடையே நல்ல நாதமும் ஒலிக்கத்தான் செய்கிறது.

சோதனைகள் நடக்கின்றன. சாதனைகளை நம்பிக்கையோடு எதிர்பார்க்கலாம்.

வேறெந்த இலக்கிய வடிவத்தையும் விடப் புதுக்கவிதைக்கு சக்தி அதிகம். மனித ஆன்மாவை அது விரைவாகவும் நெருக்கமாகவும் சென்று தொட முடியும். அதனலேயே இதற்குப் பொறுப்புகள் அதிகம்.

பிரசவம் போலப் பச்சைப் புதுமையாகப் புதுக்கவிதைகள் சொந்த அனுபவக் கருவிலிருந்து உதிக்க வேண்டும். அந்நியக் கருக்களைச் சோதனைக் குழாயில் வைத்து வளர்த்துத் தருவது கூடச் செயற்கைப் பிறவிகள் என்றாகும் போது வெறும் தொழிற்சாலை வார்ப்படங்கள் எப்படிப்படப்புகளாகும்?

புதுக் கவிதைகள் வெறும் மளிகைக் கடைப் பொட்டலத்

தாளாக இருக்காமல் மகரந்தம் ஏந்திய சிறகுகளாக இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் புதுக் கவிதை என்ன சாதித்தது என்று கேட்கிறவர்கள் வாய் அடங்கு வார்கள்.

புதுக்கவிதைகள் தம்மை மட்டும் வெளிச்சப்படுத்திக் கொள்

ளும் மின்மினிகளைப் போலில் லாமல் இருளையும் வெளிச்சமாக மதம் மாற்றும் சந்திர சூரியர்களாக இருக்க வேண்டும். அப்போது தான் அவை 'சோதி மிகு நவ கவிதை' என்று அழைக்கப்படுவ தற்குத் தகுதி உடையனவாகும்.

(செ. கிருஷ்ணராசா, M.A
பாகம் 1)
இலங்கை வரலாறு

இராமாயணத்தில் குறிப்பிடப்படுகின்ற லங்கா தீப என்பது தற்போதைய லங்கா தீபவைக் குறிக்காது. ஓரிசா மாநிலத்தி லுள்ள லங்காவையே குறிப்பிடுகிறது என சங்காலியா தொல்லியல் அகழ்வாய்வின் அடிப்படையில் தெரிவித்திருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது. இதனால் இராமாயணத்தில் கூறப் பட்டுள்ள பல விடயங்கள், இலங்கையுடன் தொடர்புபடுத்திக் கூறப்பட்டுள்ள கதைகள் முதலியன நிச்சயமாக இலங்கையுடன் சம்பந்தப்பட்டவை என ஏற்பதற்கு இன்று பண் மறுக் கின்றனர்.

‘லங்கா’ என்பது....

இது கோடை காலம்
வெயில்
கொடி நாட்டுகின்றது

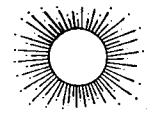
நீர்
வெயிலுக்குப் பயந்து
நிலத்திற்குள்
பதுங்குகின்றது

அருந்தும் நீர் தேடி
மிருகங்கள்
அகதிகளாகின்றன

குளங்கள்
கொதிக்கும்
நீர்ப்பானையாகின்றன

விருட்சங்களுக்கும்
வியர்க்கின்றது
அதனால்
இலை ஆடையை
வீசி எறிகின்றன

வெயிலரசன்
விரிந்த
வானக்குடையின் கீழ்
வீற்றிருக்கின்றான்
அவன் முகத்தில்
வெற்றிப் புன்னகை

கூராணி

நானே நான்...

என்னை உலகம் ஏற்கும் - என்
எழுத்தை மதித்துப் போற்றும்
கண்ணைப்போலக் காக்கும் - இது
கனவு அல்ல, நனவு!

செல்வாக்கேதுமில்லை - சிறு
செல்வந்தானுமில்லை
சொல், அறிவு, திறன் - மனம்
சொக்கும் தமிழ் உண்டு!

விளம்பரங்கள் தந்த - ஒரு
விருதுதானும் இல்லை
வளங்களற்ற போதும் - எழுத்தை
வர மெனவே பெற்றேன்

கவிதை, கதை, கட்டுரை - நல்ல
கருத்துமிக்க நாடகம்
செவி குளிரச் செய்யும் - நம்
சிறுவர்கற்கும் பாட்டு

நளை என்னைச் சொல்லும் - தமிழ்
நாளும் வளரச் செய்யும்
வாளைப் போலக் கையில் - பெரும்
வலிமை தந்து நிற்கும்

பிழை இருக்கக்கூடும் - அதைப்
பெரிது படுத்த வேண்டாம்
பழைய தமிழ் எல்லாம் - அந்தப்
பத்தரைமாற்றுப் பொன்னா?

பாரதியைப் பழித்தார் - அவன்
பாட்டில் குறை சொன்னார்
யாரதிலே வென்றார்? - அவன்
ஜகம் புகழும் கவிஞன்!

கம்பனவன் கவியில் - கூத்தன்
களங்கமெனச் சொன்னான்
நம்ப வில்லை உலகம் - இன்று
நானிலமே போற்றும்!

திறனாய்வு செய்க! - அதைத்
தெரிந்தவரே செய்க
குறை யொன்றே காணல் - பலர்
குணம் என்பதறிக!

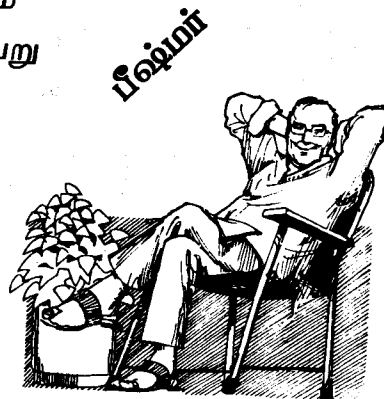
ஐம்பது ஆண்டுக்காலம் - நான்
அள்ளித்தந்த தமிழ்
கொம்புத் தேனைப் போல - சிறு
குழந்தை தானும் அறியும்!

இன்னும்பல ஆண்டு - நான்
எழுத வேண்டும் தமிழே
கன்னி உன்னை எழுதி - என்
னாக சிவக்க வேண்டும்.

பற்பல நூல்கள் - இன்னும்
படைத்தளிக்க வேண்டும்
சொற்களில், பொருளில் - நல்ல
சுவையிருக்க வேண்டும்!

பொன்னாடை எதற்கு? - அந்தப்
பொற்கிழிதான் எதற்கு?
உன்னாணை வேண்டாம் - அதற்கு
ஒரு மதிப்பும் இல்லை

மக்களவர் மன்றம் - தரும்
மதிப்பொன்றே போதும்
தக்கதது ஒன்றே - வேறு
தகுதி எனக் கெதற்கு?

10-ம் இந்திய தலைவர்களுக்குக் கிடைக்காத பெருமை நம் தமிழ் நாட்டு ராஜாஜிக்கு உண்டு. சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் கவர்னர் - ஜெனரல் பதவி வகித்த ஒரே இந்திய தலைவர் என்பதே அது! பேரரசருக்கு ஈடான அந்தப் பதவியை வகித்த ராஜாஜி தொர்பள்ளி என்ற கிராமத்தில் 10-12-1879ல் பிறந்தவர். இது தர்ப்புரி மாவட்டம், ஓசூர் தாலுகாவில் உள்ளது. இவரது தந்தை நல்லான் சக்கரவர்த்தி, தாயார் - சிங்காரம்மாள். தொர்பள்ளி, சென்னை மாநிலக் கல்லூரி - பெங்களூர் ஆகிய இடங்களில் படித்த ராஜாஜி, சட்டப் படிப்பையும் முடித்து வக்கீலானார்.

இளம் வயதிலேயே அறிவுக் கூர்மைமிக்க ராஜாஜி வழக்கறிஞர் தொழிலில் யாரிடமும் ஜுனியராக பணி புரியாதவர்; பிறர் முயன்று படித்து குறிப்பெடுத்து வைப்பதைப் படித்தே வகுப்புகளில் தேறும் அளவுக்கு திறமைசாலி, தத்துவநூல்கள், பக்தி இலக்கியங்கள் ஆகிய நூல்கள் அனைத்தையும் படித்து அறிவை வளர்த்துக் கொண்டதால் இவரை 'முதறிஞர்' என்று அறிஞர்கள் பாராட்டினார்கள். வியாசர் விருந்து, சக்கரவர்த்தித் திருமகன், கண்ணன் காட்டிய வழி, பக்தி நெறி, உபநிஷதப் பலகணி, 'சிறையில் தவம்' முதலான புகழ் பெற்ற நூல்களை எழுதியிருக்கிறார்.

தாதாபாய் நவ்ரோஜி, டாக்டர் அன்னிபெசன்ட் அம்மையார், சரோஜினி நாயுடு, காந்தியடிகள் ஆகியோரின் பேச்சும், செயலும் ராஜாஜியை தீவிர அரசியலுக்குள் இழுத்தது. கிரிமினல் வக்கீல் தேசத் தொண்டரானார். 1919ல் ரவுலட் சட்டத்தை எதிர்த்து கிளர்ச்சி செய்தார். அதுமுதல் இந்தியாவின் விடுதலைக்காக இறுதிவரை தேசத்திற்காக உழைத்தார். பல முறை சிறை சென்றார்.

மகாத்மாவின் அன்புக்கு பாத்திரமாகி அவருக்கு சம்பந்தியானதோடு, சமூகத்தில் தாழ்த்தப் பட்டவர்களும், உயர் மட்டத்தாரோடு சம பந்தி இருக்கும் அளவுக்கு உயர் வேண்டுமெனப் போராடினார். இதற்காக தன் இனத்தவர்கள் தன்னை ஒதுக்கியதோடு தன் தந்தையாரின் ஈமச் சடங்கில் கூடகலந்து கொள்ளாமல் புறக்கணித்தனர். அதையெல்லாவற்றையும் மீறி, கலப்புத் திருமணத்தை ஆதரித்தார். ராஜாஜி இந்திய விடுதலைக்கு முன் அமைந்த காங்கி

ரஸ் அமைச்சரவையில் (1937 - 39வரை) முதலமைச்சராக பொறுப்பேற்று மதுவிலக்கை ஆதரித்து, மதுவிலக்கை அமுல்படுத்தினார். இதற்கு முன்பே 'புரகிபிஷன்' 'விமோசனம்' என்ற இதழ்களை ஆரம்பித்து நடத்தினார்.

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இந்தியாவின் முதல் கவர்னர் ஜெனரலாகவும், வங்காள கவர்னராகவும் பொறுப்பேற்றார். பலமுறை அமைச்சர் பதவி வகித்த ராஜாஜி இந்தியா பாகிஸ்தான் பிரிவினைக்கு முக்கியக் காரணமென கருதப்பட்டார்.

தமிழக முதல்வராக பொறுப்பேற்ற பின் குலக்கல்வி முறையைக் கொண்டுவந்து தமிழர்களை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கினார். தீவிர போராட்டத்திற்குப் பிறகு அதை திரும்பப் பெற்றுக்கொண்டார். தீவிர மதுவிலக்கை அமுலுக்குக் கொண்டு வந்தார். அரசாங்கமே மது விலக்கை சட்ட அடிப்படையில் ஏன் அமுல்படுத்த வேண்டும் என்று கேள்வி எழுந்த போது "இடறி விழுவதற்கு குழிகள் தோண்டி விட்டு, அவற்றின் அருகில் குழந்தைகளை விளையாட்டு விட்டு எச்சரிக்கையாய் இரு என்று சொல்வோமா? நாடு நகரங்கள் எங்கும் கள்ளும் சாராயமும் விற்கவும், வாங்கவும் வசதி செய்துவிட்டு குடிக்க வேண்டாம் என்று ஜனங்களிடம் சொல்வதில் பிரயோஜனம் உண்டா!" என்று திருப்பிக் கேட்டவர் ராஜாஜி. மதுவிலக்கால் ஏற்பட்ட நடட்டத்தை ஈடுகட்ட விற்பனை வரியை கொண்டு

வந்தார் அவர் ஆட்சியில்கள், சாரயம் கிடைக்கப் பெறாத குடிகாரர்கள்.

"கள்ளுக்கடை சாராயக்கடை திரும்பி வராதா; பாழாய்ப் போன ராஜாஜிக்கு சாவு வராதா" என்றெல்லாம் பாட்டுக்கட்டி தங்கள் குமுறலைத் தெரிவித்தார்கள். முதல்வர் பதவியை விட்டு விலகிய பின், காங்கிரசில் ஏற்பட்ட உட்கட்சி பூசல்களால், அக்கட்சியில் இருந்து விலகி சுதந்திர கட்சியை ஆரம்பித்தார்.

அணு ஆற்றலை தீய செயலுக்கு பயன்படுத்துவதை எதிர்க்கும் குழுவில் பங்கு பெற்று, அமெரிக்காவுக்குச் சென்று கென்னடியை சந்தித்த போது ராஜாஜிக்கு வயது 85. 'பாரத ரத்தனா' விருதும் பெற்ற ராஜாஜி 1971ம் ஆண்டு டிசம்பர் 25ம் நாள் தனது 94ம் வயதில் உலகை விட்டு மறைந்தார்.

'எல்லோருக்கும் தலையில் தான் மூளை, ராஜாஜிக்கு உடம்பெல்லாம் மூளை, என்று இவரது மதிநுட்பத்தை பிறர் பாராட்டும் அளவுக்கு தேர்ந்த ராஜ தந்திரியாக விளங்கிய ராஜாஜியின் நினைவாக கிண்டியின் காந்தி மண்டபம் அருகிலேயே ராஜாஜி நினைவாலயத்தை தமிழக அரசு கட்டியுள்ளது. ராஜாஜி பிறந்த வீட்டை அரசு உடைமையாக்கி அதை நினைவில்லமாகவும் மாற்றியுள்ளது. சென்னை உயர்நீதி மன்றத்துக்கு அருகில் அவரது சிலையும், சட்டப் பேரவை மண்டபத்தில், அவரது முழு உருவப் படமும் வைக்கப்பட்டுள்ளது. வடக்கு கடற்கரை சாலைக்கு ராஜாஜி சாலை என்று பெயரும் வைக்கப்

பட்டுள்ளன. மைய அரசு அஞ்சல் தலைகளை வெளியிட்டுள்ளது.

ஒரு குக்கிராமத்தில் பிறந்து 'ராஜ கோபாலன்' என்ற பெயருடன் வாழ்க்கையைத் துவங்கிய ராஜாஜி, ராஜ கோபாலாச்சாரி, முதறிஞர் என்றெல்லாம் உலகம் போற்ற வாழ்ந்தார் ராஜாஜி. விடா முயற்சியும், அறிவும் இருந்தால் அகிலத்தையே ஆளலாம்

என்பதற்கும் கிராமத்தில் பிறந்தால் நமக்கு முன்னேற்றமில்லை என்று நினைத்துக் கொள்ளும் கிராம மாணவர்களுக்கும் ராஜாஜியைத் தவிர வேறு எடுத்துக்காட்டாக யாரைக் குறிப்பிடுவது!

(தமிழ்நாடு தினகரன்
14.04.1996)

இனத்திற்கொரு விதி!

அகத்தின் தேடல் - 6

பேரினவாதிகள் பெருஞ்சொர்க்கம் காண்பர்
சிறுபான்மைக்கவை சாத்தியமாமோ-!

கல்வித்தரத்தில் ஸின்னவன் உயரினும்
விகிதாசாரத்தால் முன்னவன் வெல்வான்...
தரப்படுத்தலின் விளைவிது காண்பீர்!

ஆங்கிலமும் தமிழும் அழகுறக்கற்பினும்
சிங்களமீன்றேல் உயர்வுமீலதே...
என்றொரு காலம் இங்கிருந்ததுவே!

- குண. மகேஸ்வரன் -

சிறுசெடி களைய ஆயுதம்வேண்டார்
பெருமரமாயின் கோடரி போதா...
இங்கு நடப்பது இதுதான் காண்பீர்
இனிவருங் காலம் எப்படிப் போமோ-!

மாற்றாந்தாய் மனப்பான்மை விட்டு
மாண்புறு மக்களாய் இருந்தாராயின்-
ஈண்டு நடக்கும் இன்னல்கள்
தோன்றியிருக்குமோ...! துயர் வருமோ...!

மரபு T R A D I T I O N

மரபில் அல்லது பாரம்பரியத்தில் ஊறிப்போன உயிரே மனிதன் என கால் யூங் எனும் உளவியலாளர் கூறுகின்றார். உலக யதார்த்தத்தை நோக்கின், இவர் கூற்றின் மட்டில் இரு கருத்துகளுக்கிடமில்லை என்றே தோன்றுகின்றது. இம் மண்ணில் மலர்கின்ற ஒவ்வொரு மனித உயிருக்கும் ஏதோ மரபு அல்லது பாரம்பரியம் இருக்கவே செய்கின்றது. அத்துடன் அவ்வயிரின் வளர்ச்சியிலும் வாழ்விலும் கூடவே அம்மரபு பின்னிப் பிணைந்து இரண்டறக் கலந்தும் விடுகின்றது. இத்தகைய மரபுமயப்படுத்தலைச் செய்பவர்கள் பெற்றோர், குடும்பத்தினர் அல்லது பாதுகாவலராகும். பெற்றோரை இழந்த அனாதைகள் கூடத் தமது வாழ்க்கைச் சூழலுக்கூடாக ஏதோ ஓர் மரபு நிலைக்குட்படுகின்றனர்.

இவ்வாறு மனித சமுதாயத்தில் சக்தி மிக்கதாகத் திகழும்மரபுகள் அல்லது பாரம்

பரியங்கள் பற்றிய ஆய்வினை மேற்கொள்ள முற்படுகையில் முதற் படியாக இவற்றின் கருத்தினை விளங்கிக்கொள்ளுதல் அவசியமாகும். மேலும் தமிழில் மரபு எனும் பதத்துக்கிணையாக பாரம்பரியம் எனும் பதமும் பிரயோகத்தில் உள்ளதனால் குழுப்பத்தைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு இரு பதங்களையும் பயன்படுத்தாது மரபு எனும் பதம் மாத்திரமே இங்கு பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

மரபு எனும் பதம் பொதுவாக “ரடிஷன்” (Tradition) என ஆங்கிலத்தில் வழங்கப் படுகின்றது. இவ் ஆங்கிலப் பதத்தின் தோற்று

வாய் அல்லது மூலம் (Root) “ட்ராடரே” (Tradera) எனும் இலத்தின் பதமாகும். ட்ராடரே என்றால் ஒப்படைத்தல் (hand over) அல்லது வழங்குதல் (Deliver) அல்லது கையளித்தல் எனப் பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது. இதனடிப்படையில் ரடிஷன் அல்லது மரபு எனப்படுவது ஒருவர், தன்னை அடுத்து வளர்த்துவரும் இன்னுமொருவருக்கு அல்லது ஓர் மனிதக் குழு அதனை அடுத்துவரும் அதன் இளைய தலைமுறைக்கு அல்லது ஓர் சந்ததி அதன் எதிர்காலச் சந்ததிக்குத் தன்னிடமுள்ளவற்றை வாய் மொழியாகவோ அல்லது தனது

நடத்தைக் கோலங்களினூடாகவோ மாற்றுதல் அல்லது கையளித்தல் அல்லது வழங்குதல் என்பதைனைக் குறிப்பிடுகிறது.

இங்கு மாற்றப்படும் அல்லது கையளிக்கப்படும் அம்சங்கள் எனக் கருதப்படுவது பழக்கவழக்கங்கள் (Customs), போதனைகள் (doctrines), சடங்கு முறைகள் (rites), கருத்துக்கள் (opinions), நம்பிக்கைகள் (believes), எழுதப்படாத சில சட்டங்கள் (Unwritten laws), சில ஒழுங்கு முறைகள் (rules and regulations) என்பனவாகும். இவ்வாறு மாற்றப்படும் அல்லது ஒப்படைக்கப்படும் மேற்கூறிய அம்சங்கள் சந்ததி சந்ததியாக, தலைமுறை தலை முறையாக கைக் கொள்ளப்பட்டு வருகின்றபோதே அதனை மரபு என அழைக்கலாம்.

தற்காலத்தில் சிலரிடையே, “மரபுகளையும் கலாசாரத்தையும் பிரித்துப்பார்க்க முடியாது. அவை இரண்டும் ஒரே கருத்தினைக் கொண்டவை - இரண்டும் ஒன்றுடன் ஒன்று வேறுபடுத்த முடியாத அளவிற்குப் பின்னிப் பிணைந்தவை” எனும் கருத்துக்கள் உள்ளன. ஆழமாக ஆய்வு செய்யின் அக்கூற்றில் உண்மையில்லை. கலாசாரம் எனும் தமிழ்ப் பதம் ஆங்கிலத்தில் “கல்ச்சர்” (Culture) எனப்படுகின்றது. கல்ச்சர் எனும் சொல் “குல்தோரா” எனும் இலத்தின் மொழி மூலத்திலிருந்து

வந்ததாகும். குல்தோரா என்றால் ஓர் விடயத்தை வளர்த்தல் (Grow) அல்லது பண்படுத்தல் (cultivate) என்பதாகும். அவ்வாறாயின் கல்ச்சர் அல்லது கலாசாரம் எனும் பதத்தின் கருத்தினை பண்பட்ட விடயங்கள் அல்லது அம்சங்கள் அல்லது வளர்க்கப்பட்ட விடயங்கள் எனக் கொள்ளலாம். ஒருவரைப் பார்த்து “இவர் ஒரு பண்பட்ட மனிதர்” (He is a cultured person) என்று கூறுவதற்கும் “இவர் ஒரு பாரம்பரிய மனிதர்” (He is a traditional person) என்று கூறுவதற்கும் கருத்து நிலையில் நிறையவே வேறுபாடுகள் உண்டு. எனவே, கலாசாரம் என்பதும் பாரம்பரியம் அல்லது மரபு என்பதும் வேறான விடையங்களாகும்.

காலம் காலமாகச் சிதைந்தும் சிதையாமலும், மாற்றமுற்றும் மாற்றமுறாமலும் இரட்டைத் தன்மை கொண்டதாக விளங்கும் மரபுகள், பொதுவாக உணவு, உடைப் பழக்கங்கள், உறையுள் சார்ந்த விடயங்கள், உபசரிப்பு முறைகள், குடும்ப அமைப்பு முறைகள், திருமண மற்றும் உறவு முறைகள், தொழில் முயற்சிகள், கல்வி நடவடிக்கைகள், ஆள் தொடர்புகள், சிந்தனைப் போக்கு, சமய அனுஷ்டானங்கள், சடங்கு முறைகள், வழிபாடுகள், சமூக அமைப்புக்கள், அரசியல் அபிலாசைகள், ஈடுபாடுகள், சாதிப் பிரிப்புக்கள், மொழிப் பயன்பாடுகள், மனப்பாங்குகள், தனி சமூக விழுமி

யங்கள் என வாழ்வின் எல்லாத் துறைகளிலுமே தமது வலிய கரத்தைக் கொண்டுள்ளன.

இலங்கையினைப் பொறுத்த வரையில் தமிழர், சிங்களவர், இஸ்லாமியர், பறங்கியர், மலாயர் எனப் பல இனச் சமூகங்கள் தமக்கே உரிய மரபுகளைக் கடைப்பிடித்து வருகின்றனர். மேலும் ஒவ்வொரு இன சமூகமும் தம்மிடையே பல பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளதுடன், அப்பிரிவுகளின் விசேடத்துவத்துக்கமைவாகவும் தமது மரபுகளைக் கொண்டுள்ளனர். உதாரணமாக இலங்கையில் தமிழர்கள், இலங்கைத் தமிழர், இந்திய வம்சாவழித் தமிழர், சிங்கள மொழி பேசும் தமிழர் அல்லது நீர்கொழும்புத் தமிழர் என பல பிரிவுகளைத் தம்மகத்தே கொண்டு அதற்கமைவான சில பிரத்தியேக மரபுகளையும் கொண்டுள்ளனர். இன்னும் நுணுக்கமாக அணுகி ஆராய்ந்தால் இலங்கைத் தமிழரிடையேயும் யாழ் தமிழர்களுக்கும், மட்டக்களப்புத் தமிழருக்கும் சில மரபுகளில் தனித்துவமும் வேறுபாடும் உள்ளன.

இவ்வாறே சிங்களவர்களும் கரையோரச் சிங்களவர், கண்டிச் சிங்களவர், ரஜரட்டைச் சிங்களவர் அல்லது கொழும்புச் சிங்களவர் என பல பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளனர். ஒவ்வொரு பிரிவினரும் தத்தமது தனித்துவத்துக்கிணங்க சுய மரபு

களைக் கடைப்பிடித்து வருகின்றனர். இருப்பினும் இலங்கையில் இனக் குழுக்களிடையே ஏராளமான பொது மரபுகளை நாம் காணலாம். அம் மரபுகள் அந்த அந்த இனத்தை அல்லது மதத்தைக்கூட ஏனைய வற்றில் இருந்து பிரித்து இனம் காட்டுவனவாக அமைகின்றன. உதாரணமாக இலங்கையில் தமிழ்ப் பெண்மணியொருவரை அவரது முகத் திலகத்தின் மூலமும், இஸ்லாமியப் பெண்மணியை அவரது தலையை அவர் முக்காடிட்டு மறைப்பதில் இருந்தும், சிங்களப் பெண்மணியொருவரை அவரது சேலை அணியும் பிரத்தியேக முறையிலிருந்தும் சாதாரணமாக இனம் காணலாம். ஆனால் இந்தியா விற்குச் சிலவேளை இம்முறைகள் பொருந்தாது. ஏனெனில் அங்கு திலகமிடுவது அனேகமாக அனைத்து இனப் பெண்களின் இந்திய பொது மரபாகும். எனவே திலகமிடுவதை வைத்து அங்கு தமிழ்ப் பெண்மணியை இனம் காணமுடியாது.

மரபுகள் பொதுவாக ஓர் தனிமனிதனுக்கு (individual) அல்லது ஓர் சமூகத்துக்கு (community) ஓர் தனி அடையாளத்தை (self-identity) அல்லது தனித்துவத்தை (uniqueness) வழங்குகின்றன. உதாரணமாக இலங்கையில் ஒருவரை இனம்காண அல்லது மற்றையவர்களில் இருந்து பிரித்துப் பார்க்க அவரது உடை அணியும் முறை, சிலவேளைகளில்

அணியும் உடை, உணவுப் பழக்கம், மொழிப்பயன் பாட்டு முறை, உபசரிப்பு முறை, சமய சமூகச் சடங்கு முறைகள், ஒருவரை விழிக்கும் அல்லது உறவு கூறும் முறை என்பனவே உதவி செய்கின்றன. மாறாக ஒரு வரது உடல் தோற்றத்தை (physical appearance) வைத்து அவர் எந்த இனத்தை அல்லது மதத்தைச் சேர்ந்தவர் என இங்கு கூறிவிட முடியாது அல்லது அவருக்குரிய தனி அடையாளத்தை கொடுக்க முடியாது. சிலவேளைகளில் ஜப்பானிய, சீன சமூகத்தினர் தமது உடல் வெளித்தோற்றத்தினால் தனி அடையாளத்தைப் பெறலாம் அல்லது ஜப்பானியர் என்றோ சீனர் என்றோ கணிப்பைப் பெறலாம்.

ஆனால் இதில்கூட பிரச் சினை உள்ளது.

சீனர்களைப் பொறுத்த மட்டில் அவர்களது வெளி உடல் தோற்றத்தைப் போன்றே மங்கோலிய வழித்தோன்றல்களான இந்திய கூர்க்காக்கள், தாய்லாந்து தாய் மக்கள், வியட்னாமியர்கள், பிலிப்பினோக்கள் தோற்றமளிக்கின்றனர். சிறிது தொலைவில் இவர்களை சீனர்கள் என்றே யாரும் அடையாளப்படுத்துவர். ஆனால் உண்மையில் இவர்கள் ஒரே உடல் தோற்றத்தைப் பெற்ற வெவ்வேறு சமுதாயங்களைச் சார்ந்தவர்கள். அவ்வாறே அமெரிக்காவில் ஜப்பானிய வழித்தோன்றல்கள் உடல் தோற்றத்தில்

ஜப்பானியர்களைப் போன்று தோன்றினாலும் தமது வாழ்க்கைமுறை, மொழிப் பயன்பாடு, பழக்க வழக்கங்கள், உடை, உணவு என்பன வற்றால் ஜப்பானியர்களில் இருந்து வேறுபட்டு அமெரிக்கர்களாக, அவர்களது மரபில் ஊறியவர் களாக உள்ளனர். எனவே இவர்களின் உடல் தோற்றத்தை வைத்து ஜப்பானியர் என்று கணித்துவிடவோ அல்லது அடையாளப்படுத்திவிடவோ முடியாது. ஏனெனில் அவர்கள் ஜப்பானிய வழித்தோன்றல்களே அன்றி ஜப்பானிய மக்களல்ல. மாறாக அவர்கள் அமெரிக்கர்கள். மேற்கூறிய உதாரணங்களில் இருந்து நோக்குகையில் ஒருவரது வெளித்தோற்றம் கொடுக்கின்ற சுய அடையாளத்தை விட மரபுகள் கொடுப்பவை மிகவும் துல்லியமானதும் பொருந்தக் கூடியதுமாகும்.

மரபுகள் சில வேளைகளில் ஒருவருக்கு அல்லது ஓர் சமுதாயத்துக்கு சுய கௌரவத்தையும், பெருமையையும், தன்மன்பிக்கையையும் வழங்குகின்றன. உதாரணமாக இலங்கையை எடுத்துக் கொண்டால் ஓர் பெரும்பான்மை இனச் சிங்களவர் தன்னைச் சிங்களவர் என அடையாளப்படுத்துவதில் பெருமையையும் கௌரவத்தையும் பெறுகின்றார். அவரது பெருமைக்கும் கௌரவத்துக்கும் அடிப்படைக் காரணம் அவரது மரபு என்றால் மிகையாகாது. அத்துடன் அவர் தன்னைச் சிங்களவர் என

பேர்து

உணரும் போது தன்னம்பிக்கையை யும், சுய மதிப்பினையும் கூட அடைகின்றார். இவ்வாறே ஒருவர் ஓர் அமெரிக்கர் என்று சொல்லிக் கொள்வதில் பெருமை கொள்கின்றார். அவரது அமெரிக்க மரபு அத்தகைய உளநிலையை அவருக்குள் ஏற்படுத்தியுள்ளது.

ஆனால் சிறுபான்மையினரில் அனேகமானவர்களை அவர்களது மரபுகள் இவ்வாறு பெருமை கொள்ளச் செய்வதில்லை என்பதும் மறுக்கமுடியாத உண்மை. இலங்கையில் சிறுபான்மையினராக வாழும் அனேக தமிழர் அல்லது இஸ்லாமியர் பெரும்பான்மைச் சமூகத்தினரிடையே தம்மை ஓர் குறிப்பிட்ட இனத்தினர் என அடையாளப்படுத்துவதில் தாழ்வுச் சிக்கலை எதிர்நோக்குகின்றனர். சிறுபான்மையினராக தமது மரபுகளை பின்பற்று

வதினால் பெரும் பான்மையினரின் ஆதிக்கத்தின் முன்னிலையில் சுயமரியாதை அல்லது கௌரவத்தைப் பெறாமல் போய்விடுவோமோ என்ற மனப்பயத்தில் பெரும்பான்மையினரின் மொழி, மரபுகளைக் கூட கைக்கொள்ள இன்று சில சிறுபான்மையினர் முயல்கின்றனர். இத்தகைய நடவடிக்கை சிறுபான்மையின மக்கள் தமது மரபுகளினால் சுய கௌரவத்தையோ அல்லது பெருமையையோ பெற்றுக்கொள்ள முடிவதில்லை என்பதையும், தன்னம்பிக்கையை வளர்த்துக்கொள்ள முடிவதில்லை என்பதையுமே காட்டுகின்றது. அத்துடன் இத்தகைய யநிலை பெரும்பான்மையினர் ஏற்படுத்திய ஒன்றே தவிர, சிறுபான்மையினர் தாமாகப் பெற்றுக் கொண்டதல்ல என்பதும் உண்மையாகும்.

தொடரும்...

அராபியர் இங்கு குடியேறியபோது சிங்களவர் மத்தியில் குடியேற

வாக்கு மூலம்

வில்லை. தமிழர் மத்தியில் தான் குடியேறினார்கள். சிங்களவர்கள் புதியவர்களுடன் (அராபியர்) தொடர்பு வைத்துக் கொள்ள விரும்பவில்லை. அராபியரை வரவேற்றுக் தொடர்பு வைத்துக் கொண்டவர்கள் மலபாரிகளே (குயிறர்கள்).

(ஐ.எல்.எம். நிப்துல் ரிஸீஸிஷ் துலங்கைச் சோஷல் இடிவரலாறு,

பக்கம் 24 - 25)

வென்றது நீதி

குற்றமற்றவன் கோவலன்
ஆனால்
கொற்றம் அவனுக்குக்
கொடுத் தண்டனை விதித்தது.

கைப்பிடித்தவன்
கண்ணகி
கனலானாள்
பொய்ப்பிடித்தவன் முன்
போய் நின்றாள்
புயலானாள்

பெண்ணவன் தொடுத்த
வினாக்களை
மன்னவனைப்
போச்சற்றவனாக்குகின்றது.

வென்றது நீதி
வேந்தன் நெடுஞ்செழியன்
மன்றத்தில் சாய்ந்தான்
மதுரை எரிந்தது

ஆள்வோன்
அந்தி இழைத்தால்
கூழும் வினை
சிலம்பு சொல்லும்
செய்தி இத!

‘கால’ மாற்றம்

கோடையில் மழை
கொட்டுகின்றது
பேடைக் கோழி
பெரிதாகக் கூவுகின்றது

தங்கத்தைப் பார்த்துத்
தகரம் பழிக்கின்றது
சிங்கத்தைக் கண்டு
சிறுநரி சிரிக்கின்றது.

‘அரைகுறை’க்கு
ஆயிரம் பாராட்டு
கரை கண்டவனுக்குக்
கதிரை கூட இல்லை!

வேஷதாரிகள்தான்
வெற்றி பெறுகின்றார்
ஈசன் வந்தாலும்
இரண்டாம் இடம்தான்

05

பண்பாட்டைப் பழிக்கும்
பழையதெனச் சொல்லும்
‘கண்கெட்ட’ நாகரிகம்
காலமதன் கோலம்!